

1. Η ΚΡΙΣΗ» : Πολύς φόβος τούς έπιανε τούς έπιχειρηματίες, με την ιδέα, πως, όταν έφευγαν οί Γερμανοί, θ' άνοιγαε οί δρόμοι πρὸς τίς έξοχές και ὁ κόσμος θά ξεχυνότανε λαίμαργα σ' αὐτές και δὲ θά πήγαινε πιά στίς παραστάσεις. πού τίς εἶχε χορτάσει κατά τήν κατοχή, μή έχοντας καμιάν ἄλλη διαφυγή. Λοιπὸν ἤρθε και τὸ πρῶτο, χωρὶς γερμανούς, καλοκαῖρι και ἡ «κρίση» ξέσπασε, ὅχι ὅμως γιατί φταῖνε οί έξοχές παρὰ γιατί φταῖνε οί θιασάρχες. Τὸ κοινὸ τὸ ἀγαπάει τὸ Θέατρο, ἐκεῖνοι ὅμως ἂν και τὸ βρήκανε τοῦ χειριοῦ τους δὲν προσπαθήσανε νὰ τὸ κρατήσουν ἐντελῶς· τὸ κακὸ ξέσπασε ἀπ' τήν περίεργη διάθεση τῶν ἐπιχειρήσεων στήν ἐκλογή τῶν ἔργων, ὥστε νὰ μὴ μπορεῖ ν' ἀνακαλύψουν οί θεστές κανένα ἐνδιαφέρον σ' αὐτὰ τῆ χειρότερη στάση τὴν ἔδειξε ὁ θίασος Κοιτοπούλη και εἶνε καιρὸς νὰ εἰπωθεῖ πὼς οί «Φασουλῆδες» ἀνεβήκανε με τὸ χειρότερο τρόπο, ἀντίθετα δηλ. με τὴν οὐσία τους. Τὸ κοινὸ ἔτρεξε προθυμότητα στὸ «Ἐθνικόν», στή «Ε. Λυρική Σκηνή», στὸ «Λυρικόν», στὸ «Ἀκροπόλ», ὅπου τοῦ προσφέρανε ἄξια ἔργα και καλὸ ἀνέβασμα. Τὸ ἴδιο τὸ Θέατρο λοιπὸν φταίει γιὰ τὴν «κρίση». Ποιὸς ὅμως θά διδάχτει :